

IDIOSINCRÀSIA DEL CAÇADOR

De la caça s'ha escrit i comentat quasi bé tot, però hi ha una faceta en què ens agradaria profunditzar: per què la caça ha deixat de ser un art i ha esdevingut un esport.

L'art de la cinegètica ha passat a la història. En els seus principis, l'ésser humà, com a integrant del regne animal, seguia un cercle vegetatiu que estava condicionat per un seguit de funcions: alimentar-se, reproduir-se, guerrear i morir. Per sobreviure era primordial alimentar-se i l'únic mitjà al seu abast era la caça. La reproducció era un accident o conseqüència d'una necessitat fisiològica. Guerrear venia galgat amb la caça, amb l'única diferència que amb aquest mitjà satisfia millor el seu *ego*.

A mesura que la seva intel·ligència es desenvolupava, com més poderós esdevenia, va comprendre tot seguit que guerrear i anar davant de les seves hosts era absurd: d'aquí es creà un seguit de comandaments o escalafons, mentre ell restava a l'aguait, sense entrar en la lluita. A partir d'aquí solament li quedava la caça per demostrar-se a ell mateix i als seus seguidors que, si bé no participava en les lluites, ell era un gra estratègia.

Fins ben entrat el segle XX s'ha caçat, en molts casos, per pura necessitat, malgrat que cada cop menys. La caça furtiva no era una diversió, era una força major de subsistència. A mesura que han anat desapareixent les lluites locals, hi ha hagut més afició a la caça, amb una clara imitació dels militars. El fet primordial és tenir una arma de foc entre les mans; el plagi és total en la indumentària i els accessoris inimaginables. Per corroborar-ho, cal adonar-se dels colors de les vestimentes, ja que el color adient seria el vermell, per evitar accidents, i no el

camuflatge que s'utilitza, ignorant que la major part dels animals no distingeixen els colors.

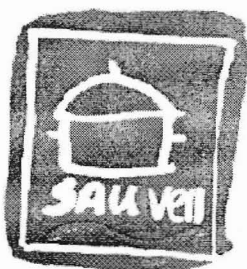
Avui la satisfacció de l'*ego* és primordial. Quan una persona triomfa en la seva vida professional, no culminarà les seves aspiracions fins a posseir una finca de caça, com més gran millor i ubicada en zones o províncies de fama cinegètica, i formar un "coto privat" de caça i invitar personatges importants. Com a colofó del que hem dit, es dedueix que la caça tal i com s'entenia fa anys, s'ha acabat.

Ortega i Gasset ja parlava de l'ètica de la caça. Intentà donar normes morals i un codi ètic. En dictà tres: a) la peça de caça ha de ser determinada, b) ha d'haver-hi possibilitat de fracàs en la captura i c) limitació de la captura, és a dir, dels mitjans tècnics desproporcionats, del desaprofitament de les peces i establiment de vedats de caça.

Animals en estat salvatge ja no en queden; caçadors sencers són difícils de trobar, cada vegada hi ha més "Tartarins". Tot el que és Natural escasseja, solament priva l'organització. La situació de la caça en l'actualitat és un negoci. hem anat a parar a un estatus en què intervé el que és legal, econòmic, tècnic i sociològic, fins a haver de preparar PLANS D'APROFITAMENT CINEGÈTIC.

De totes formes, queden encara associacions de caçadors, concretament al Collacabra, on l'activitat, pràcticament única, és la caça del senglar, complint així la regulació que hi hauria si aquest animal tingués el seu natural depredador; la intervenció de l'home supleix aquesta mancança.

Joan Masllopart

RESTAURANT
SAU VELL
CLUB NÀUTIC

VILANOVA DE SAU - TEL. 93 744 71 30